

Under omtalen af situationen i det fjerne Østen udtalte ministeren, at den danske regering så med den største bekymring på, at regeringen i Peking søgte at gøre sine territoriale krav gældende med magt. Et problem af den art, der her var tale om, burde løses ved forhandling, ikke ved magtanvendelse. Det ville have frembudt betydelige fordele, om de modstridende opfattelser havde været repræsenteret i De Forenede Nationer, og om De Forenede Nationer ud herfra havde kunnet tage sagen op til behandling med henblik på i det mindste at tilvejebringe en øjeblikkelig afspænding som forudsætning for direkte forhandlinger om en varig afspænding. Uanset de modhensyn, der havde gjort sig gældende, måtte man fra dansk side stadig fastholde det principielle standpunkt, at Kina i FN burde være repræsenteret af Peking-regeringen. Ud fra ønsket om at undgå magtanvendelse havde man fra dansk side med tilfredshed erfaret, at repræsentanter for Folkerepublikken Kina og USA ville indlede forhandlinger i Warszawa.

Om fiskerigrænsespørgsmålet udtalte ministeren, at Danmark tillagde dette problem den største betydning. Han omtalte de resultater, der var opnået på Genèvekonferencen om retsordenen på havet. Konferencen nåede på mange områder resultater, som ville vise sig at blive af varig betydning for nationerne. Desværre nåedes der imidlertid ikke to tredjedele flertal for nogen regel om søterritoriets bredde, og dette særdeles vigtige spørgsmål var derfor endnu uløst. Ministeren udtalte videre, at der burde sættes meget ind på snarest muligt at nå til en klar afgørelse på dette punkt. Lykkedes det ikke, risikerede man at bringe selve princippet om havets frihed, et af de

fundamentale principper i folkeretten, i en reel og virkelig fare. Det var den danske regerings opfattelse, at det var nødvendigt for De Forenede Nationer at gå videre med sagen og snarest muligt tilvejebringe en klar og varig afgørelse. Måske ville det være muligt, som foreslået af den islandske udenrigsminister, at tage sagen op på nærværende plenarforsamling. Skulle det imidlertid vise sig mest hensigtsmæssigt at behandle sagen på en ny international konference, ville man fra dansk side støtte et forslag om en snarlig indkaldelse af en sådan konference.

Den norske udenrigsminister *Lange* udtalte om situationen i Formosa-strædet, at såfremt parterne ikke inden for den nærmeste fremtid fandt frem til en fredelig løsning, ville han foreslå, at enten en mindre, ligelig repræsenteret gruppe af stater, der kunne akcepteres af parterne, eller også FNs generalsekretær skulle bistå parterne med henblik på at nå frem til en gensidig akceptabel løsning, som ville mindske spændingen. Da den ene af parterne ikke var repræsenteret i De Forenede Nationer, kunne forsøg fra denne organisations side på at yde virkelig bistand vise sig at være meget vanskelige.

Mange af talerne under generaldebatten omtalte i øvrigt også spørgsmålet om søterritoriets bredde og fiskerigrænserne. Den islandske udenrigsminister *Gudmundsson* anvendte en væsentlig del af sin tale til at redegøre for den islandsk-britiske fiskeristrid. Der henvises til den i nærværende beretning under dagsordenspunkt 59, spalterne 630-634 indeholdte redegørelse for spørgsmålet om indkaldelse af en ny international konference om retsordenen på havet.

V. Valg.

1. Valg til sikkerhedsrådet. . . . . (Dagsordenens punkt 15).

Den 8. oktober 1958 foretog plenarforsamlingen valg af 3 ikke-permanente medlemmer til sikkerhedsrådet for perioden

1. januar 1959—31. december 1960 for at udfylde de ved Columbias, Iraks og Sveriges udtræden ledigblivende pladser. Ved første og eneste afstemning opnåede Argentina 78, Italien 76 og Tunis 74 stemmer.